SCRISOARE CĂTRE JULES

de Roxana Sahanagiu

Dragul meu Jules,

Ai în fața ta o scrisoare importantă – pentru mine, pentru că tu eşti ultima mea şansă, singurul care mă mai poate crede, dar şi pentru tine. Meriți să cunoşti povestea mea, nu ştiu ce ți s-a spus despre ultimii mei ani, dar sunt sigură că nu e tot. Dacă ți s-a spus că sunt nebună, e adevărat, însă nu în felul în care se crede. Iar dacă nu ți s-a spus mai nimic, voi încerca să clarific totul pe cât pot în această scrisoare. Tu vei fi ultimul meu confident, deşi nu ne-am văzut de atâta timp. Îmi amintesc când erai mic şi îți spuneam poveşti... Nu ştiu dacă mai ai amintirea acelor clipe, însă eu am păstrat-o mereu în mine; ai rămas nepotul meu chiar şi după ce părinții tăi m-au alungat din viața propriei mele familii. Am ajuns totuşi într-un moment al vieții în care doar lucrurile importante mai contează, iar alungarea mea nu e unul dintre ele. Lucrurile pentru care am luptat în ultimii mei ani sunt o moştenire mult mai semnificativă decât orice avere, pentru că nu îți sunt destinate doar ție, ci şi lumii. Aici a apărut ruptura dintre mine şi ai tăi, iar tu ai căzut la mijloc, lucru pentru care îmi pare rău. Am spus aşadar că vei fi ultimul meu confident, cel căruia îi voi înmâna pe lângă o scrisoare şi o cheie, şi o misiune. Evident că poți alege să nu duci la bun sfârşit ceea ce te rog, eu nu voi mai fi în viață atunci când scrisoarea va ajunge la tine. Însă este datoria mea să scriu scrisoarea şi chiar mai mult decât o datorie.

În aceste vremuri moderne nu mai este ieşit din comun ca o femeie să fie om de ştiință şi mai mult, geniu. Mi-am dedicat viața începând cu anii tinereții diverselor studii, prea numeroase să le mai aduc aminte aici. Şi pe măsură ce am îmbătrânit, atenția mea s-a concentrat tot mai mult asupra unei direcții care în viitor va fi în expansiune. Determinarea mea a fost apreciată de toată familia şi cât timp am rămas fidelă ştiinței, am rămas şi în familie. Totuşi, am aflat că ştiința nu funcționează mereu singură, iar lucrurile care mi s-au întâmplat dovedesc acest lucru. Am fost respinsă când am ales să îmi ofer cu totul viața unor convingeri pe care pentru moment nu le-am putut justifica prea mult în fața celorlalți. Încă nu e vremea lor, din păcate, însă va fi şi de aceea, rugămintea mea este ca această scrisoare şi tot ce mai vine cu ea, să fie transmisă urmaşilor, ceva important trebuie să ajungă în viitor şi cred că dacă aş fi scris o carte în locul unei scrisori, prea mulți ar fi crezut că au dreptul să folosească ceea ce am depus în caseta cu valori şi prea puțini ar fi îndeplinit ceea ce mi-am dorit. Sper că nu mi-am pus bazele în familie degeaba.

Lucrul cu care părinții tăi şi o mare parte din familie nu au fost de acord a fost faptul că de la un moment dat mi-am condus munca ştiințifică în funcție de aspecte subiective. Am visat şi acele vise au devenit convingeri, principii şi mi-au ghidat cercetarea. Şi când spun că am visat, nu mă refer la reverie, ori la proiectare rațională, ci la visul adevărat. Visele mele au început într-o noapte, nu mi s-a întâmplat nimic neobişnuit care să mi le fi

declanşat. Pur şi simplu au avut loc. În ultimii cincisprezece ani nu a fost noapte în care să nu visez, să nu mi se arate bucățele dintr-un viitor de posibilitatea căruia m-am convins tot mai mult pe măsură ce visele se repetau. Impresia lor era incredibilă. Am visat nu doar cu mintea, ci şi cu toate simțurile şi cu inima. Am fost bulversată la început, atacată de îndoieli, cum era şi firesc. Dar am ales să nu mă întreb de unde vine totul şi să mă las în voia lucrurilor care mi se întâmplau. A fost dificil să traduc ştiințific ceea ce visam, pentru că erau idei în afara timpului lor. Până la urmă, am reuşit să construiesc un singur aparat din câte aveam nevoie ca să dovedesc că visele pe care le aveam nu erau simple proiecții. A trebuit să mă obişnuiesc cu ideea că eu am început şi alții vor termina. Şi că nu voi apuca să văd totul. Mi-a fost greu să mă împac cu asta.

Dar până la urmă, în ce constă măreţul viitor despre care tot vorbesc? Cu toată dezvoltarea ştiințifică a vremurilor noastre, clonarea nu a depăşit cadrul biologic. De atâta vreme se pune problema sufletului unei clone, a identității şi drepturilor ei. Însă eu am visat o direcție neînchipuită, care poate aduce beneficii pe care poate că nu reuşesc să le descopăr acum. Nu ştiu dacă va soluționa problemele clonării biologice, dar nu asta contează. Şi cu siguranță că vor apărea noi dificultăți, noi întrebări. Orice descoperire ştiințifică a făcut, face şi va face asta. E în firea lucrurilor. Sunt tot mai aproape de elementul care i-a întors pe ai tăi împotriva mea şi sper ca măcar tu să nu mă judeci prea aspru, chiar dacă decizi să nu îndeplineşti rugămintea. Trebuie să ai în minte faptul că fiecare om este primul responsabil pentru persoana lui şi că mi-am sacrificat mintea şi sufletul, după cum vei vedea, pentru viitor. Mulți au spus despre mine că sunt un om de ştiință genial şi nu o spun ca să mă laud; apoi am devenit nebună în ochii lor, însă eu ştiam că sunt mai sănătoasă şi mai lucidă ca niciodată. Cred că ai simțit sau măcar ai gândit, pentru că eşti încă tânăr, că pare inutil să înveți sau să gândeşti unele lucruri, pentru că timpul e prea scurt şi nu-ți ajunge ca să faci tot ce poți cu acele informații. Iar pentru mințile foarte active, dacă preferi termenul în locul celui de „geniu”, care gândesc lucruri mari cel puțin la fel de des pe cât râd, timpul e şi mai scurt. Ştiu că sunt atâtea lucruri pe care mintea cu care am fost binecuvântată le-ar putea oferi lumii, încât regret faptul că nu pot spune mai multe, că spun prea puține – lumea nu e pregătită pentru orice... Şi poate din cauza asta mi s-a oferit şansa să înțeleg ceva din viitor. Nu există îndoială pentru că ştiu că acela va fi viitorul, am doar nevoie ca gândurile mele să renască acolo, pentru a putea continua o muncă ce îmi este atât de dragă!

Ți-am pomenit la un moment dat o cheie şi o casetă. Într-o bancă ale cărei date le vei găsi pe o altă hârtie din plic am depus într-o casetă de valori nişte lucruri. Dacă vei dori să verifici conținutul casetei, poți face acest lucru. În primul rând e vorba despre țesuturi din care poate fi prelevat ADN-ul meu. Apoi e vorba despre nişte carnete ce conțin notițe – date, explicații, lucruri care vor dovedi în viitor că am ştiut cum se desfăşoară procesul de clonare electronică, încă dinainte să se descopere. În sfârşit, există o serie de discuri pe care se află o parte din amintirile mele. Aparatul la care am lucrat eu în ultimii ani ai vieții făcea acest lucru – permitea accesul la memorie şi trecerea unei părți infime din acest rezervor uriaş pe

aceste discuri. Te vei întreba ce înseamnă de fapt clonarea electronică. Înainte de a-ți spune, te voi ruga ca, dacă alegi să urmezi instrucțiunile din această scrisoare, să nu dai publicității notițele. Ştiința trebuie să se dezvolte singură, fără intervenții exterioare prezentului, oricare ar fi el. În carnete am descris cum se construieşte aparatul de citire a memoriei, cum se pot folosi discurile, deşi n-am construit aparatul care să le folosească (şi pentru că nu am reuşit, şi pentru că nu aş fi putut să-l folosesc, fiind încă în viață), cum se reconstruieşte memoria şi altele.

Visele m-au ajutat să cred cu adevărat în ceea ce îmi era oarecum teamă să cred ca om de ştiință. Sufletul este cheia aici. Ce este el? Nimeni nu poate spune cu siguranță. Există credința că sufletul poate reveni pe Pământ şi că el aduce cu sine o încărcătură a existențelor trecute, o selecție de momente semnificative din memoria fiecărei existențe. Vezi unde este răspunsul? Este exact soluția de care am nevoie pentru a mă pune, dacă nu veşnic, atunci măcar pentru mult mai multă vreme, în slujba umanității. Nu mă văd făcând altceva niciodată şi nici nu cred că am cunoscut altceva decât ştiință. Şi dacă pentru a o avea mereu este nevoie să mă îndepărtez de acea regulă nescrisă care spune că ştiința adăposteşte doar acele lucruri care pot fi dovedite, atunci asta este ceea ce trebuie să fac. Clonarea electronică îți oferă şansa să chemi înapoi pe Pământ un anume suflet. Suportul electronic devine o variantă de trup, iar ADN-ul, dacă este prelucrat şi folosit cum trebuie, va oferi sufletului informațiile de care are nevoie pentru a se fixa pe acest suport. De asemenea, asigură crearea legăturilor între unitățile de memorie stocate pe discuri. Introduse în aparatul care le poate citi, se leagă între ele şi creează o rețea foarte complexă; aceasta va fi completată de încărcătura adusă de suflet. Are o energie incredibilă; îți poți închipui ce forță poate purta asemenea informații? Cred că ştii că una din ideile despre care am vorbit nu e cu totul nouă. Reîncarnarea e varianta naturală a acestui proces de recuperare a memoriei. Totuşi, ea este incontrolabilă şi asta poate reprezenta o problemă. Tu, conştiința de aici şi de acum, nu poți ştii cât timp a trecut de la ultima ta existență sau unde te afli în spațiu față de locul acesteia. Sau a oricărei existențe anterioare, nu neapărat ultima. E foarte probabil să nu ajungi niciodată la amintirea trecutului îndepărtat, să nu ai niciodată certitudinea că anumite imagini din mintea ta sunt de fapt trecute şi nu imaginate.

Nu aş suporta gândul că mi-am irosit o existență pe direcții care au deviat de la ceea ce trebuia eu să fac de fapt. Să ştii că ştiința se bazează pe legi care funcționează şi pentru suflete. Atracția, cauzalitatea, conservarea, echilibrul şi altele. Lucrurile, fie că sunt obiecte, oameni sau informații, sunt atrase de punctele în care sunt necesare; totul există şi se desfăşoară cu un scop şi printr-o cauză; nimic nu se pierde în chimie, substanțele pur şi simplu se transformă. De ce să nu fie valabil şi pentru informații, memorie? Aici m-am certat cu ştiința. Iar cu părinții tăi m-am certat din alt motiv. Pentru ca amintirile şi cunoştințele pe care le-am stocat pe discuri să reziste cât mai mult în timp şi să asigure o eficiență mai mare a procesului de reconstrucție a memoriei, am renunțat la informațiile reale. Ele nu sunt copii, ceea ce înseamnă că acele informații sunt pierdute în existența actuală în memoria mea. N-am ales numai cunoştințe acumulate prin cercetare şi

studii, ci şi amintiri personale, cu tine, cu ei, locuri pe care le-am văzut, sentimente, stări, senzații. O gamă foarte largă de informații. Ai tăi nu au fost de acord cu acest sacrificiu. M-au acuzat că prefer să uit unele lucruri atât de importante pentru a le dedica unui viitor care cu siguranță nu va exista. Mi-au spus că am muncit atâta pentru ca la sfârşit să spulber toată munca luându-mă după vise, că ştiința nu se construieşte cu vise. M-a revoltat părerea lor şi le-am amintit că omul, în toată istoria lui şi mai ales din secolul al XIX-lea şi până astăzi, şi-a pus întrebări pentru că a observat şi a construit pentru că a visat. Avionul nu fost o imposibilitate la un moment dat? Sunt atâtea lucruri pe care ştiința le datorează viselor, indiferent sub ce formă au venit ele. Oare modelul atomului, al nucleului în jurul căruia se învârt electronii, nu a fost de fapt un vis mai întâi? Şi uite cât de bine explică acest model toate transformările substanțelor. Şi cât de mult seamănă cu modelul planetar. Legile, modelele, lucrurile care aparțin unor moduri de înțelegere diferite seamănă între ele, ceea ce înseamnă că existența, universul sunt ghidate de aceleaşi legi, modificate parțial în funcție de perspectivă. Şi atunci, de ce s-ar îndepărta ştiința atât de mult de alte moduri de înțelegere? Simțurile oferă fiecare în parte un anumit tip de înțelegere a obiectelor, iar împreună creează o imagine mai spectaculoasă, fără a-şi pierde însă individualitatea. Asta am încercat eu să fac pentru a înțelege realitatea care mi-a fost oferită. Şi pe lângă faptul că am pierdut o serie de amintiri care mă legau de familie, părinții tăi s-au îngrijorat şi pentru sănătatea trupului, nu doar a minții, pentru că preluarea informațiilor de către acel aparat a avut consecințe. Durerile de cap au devenit insuportabile la un moment dat. Insomniile au distorsionat timpul în mintea mea. M-au slăbit mult şi alor tăi le-a fost frică să nu mă piardă. Dar eu am fost în fiecare clipă conştientă că ceea ce fac va da rezultate. Şi când m-au văzut atât de încăpățânată, atât de convinsă de importanța muncii mele, ce puteau să facă? M-au lăsat în pace, însă mi-a părut rău că a fost de tot.

Cu această certitudine trăiesc eu acum şi după ce voi închide plicul pe care l-ai deschis mai devreme, voi trece şi restul cunoştințelor de care am nevoie pe discuri. Voi închide totul în caseta de la bancă şi îmi voi trăi restul zilelor pe jumătate în amnezie, care va fi atât dulce, cât şi amară, şi pe jumătate în lumea semnelor transmise prin visele mele de care nu voi scăpa, semne care se vor pierde în absența cheilor depuse în acea capsulă a timpului.

În speranța că pasiunea mea pentru cercetările pe care le-am condus te-a convins, dragul meu Jules, te voi ruga să spui mai departe povestea copiilor tăi, care s-o spună copiilor lor şi aşa mai departe. Să rămână în familie acest secret! Puteți verifica acea casetă, dar nu dezvăluiți nimic nimănui. Doar atunci când ştiința va fi ajuns singură la acest stadiu despre care vorbesc, doar atunci să le faceți publice, însă nu oricui. Educă-ți copiii şi nepoții în spiritul cercetării şi al respectului față de ştiință, căci ea ne va aduce atâtea lucruri bune! Şi de asemenea, aminteşte-le că un vizionar trebuie ajutat din când în când, iar credința în ceva incert, dar posibil funcționează uneori mai bine decât credința în aici şi acum, care nu e posibil

sau probabil, ci există. O lege a familiei este respectul faţă de moştenire şi aceasta e moştenirea mea pentru voi toţi.

Nu ştiu când va atinge ştiinţa acel moment pe care îl visez de atâţia ani, dar ştiu că nimic din ce am trăit vreodată nu va fi mai incredibil ca momentul în care memoria îmi va fi reclădită, iar sufletul se va fixa din nou pe acest Pământ. Noua mea fiinţă va fi pe de-a întregul dedicată asistării oamenilor de ştiinţă şi rezolvării problemelor. Imaginează-ţi cum ar fi ca toate marile minţi să poată fi conservate astfel şi umanitatea să evolueze de două ori mai repede! Sau de trei ori! Sau de n ori!

Da, Jules, sunt nebună, însă nebunia mea e cu totul conştientă şi voluntară. Ştiu că m-ai cunoscut atât de puţin; într-un fel nu-i condamn pe părinţii tăi că te-au ţinut departe de mine, dar asta nu mă împiedică să regret că acest lucru s-a întâmplat. În speranţa că această poveste nu e atât de neverosimilă încât să nu iei în considerare dorinţa mea, voi închide scrisoarea şi îţi voi ura să te îndrepţi în direcţia în care te poartă atât inima, cât şi mintea, căci ele nu sunt atât de incompatibile pe cât se crede.

Aştept ziua în care îmi voi putea aminti că datorită ţie am posibilitatea să îmi amintesc din nou.

Cu dragoste, bunica ta, Audrey V.